

Lieta Nr. 11354031108

KA04-548-14/5

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2014.gada 20.augustā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Vīgante

tiesneses S.Amola

I.L.Zemīte

piedaloties prokurorei K.Petrovskai

cietušās advokātam A.Strautiņam

aizstāvei O.Rosovskai

apelācijas kārtībā atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu /pers. D/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas, 185.panta pirmās daļas sakarā ar cietušās /pers. E/ un apsūdzētā /pers. D/ apelācijas sūdzībām par Rīgas rajona tiesas 2014.gada 3.februāra spriedumu, un

konstatēja

ar Rīgas rajona tiesas 2014.gada 3.februāra spriedumu /pers. D/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas ar piespiedu darbu uz 80 stundām, pēc Krimināllikuma 185.panta pirmās daļas ar piespiedu darbu uz 40 stundām.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu, galīgais sods pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, daļēji saskaitot piespriestos sodu, noteikts piespiedu darbs uz 100 stundām.

Piedzīts no /pers. D/ valsts labā EUR 640,29 (Ls 450,00) par Juridiskās palīdzības administrācijas izmaksāto valsts kompensāciju cietušajai /pers. E/. Apmierināta daļēji cietušās /pers. E/ pieteiktā kaitējuma kompensācija un piedzīts no /pers. D/ EUR 169,43.

/pers. D/ ir atzīts par vainīgu un notiesāts par to, ka tīši nodarīja tādu miesas bojājumu, kas nav bīstams dzīvībai un nav izraisījis Krimināllikuma 125.pantā paredzētās sekas, bet izraisījis ilgstošu veselības traucējumu (vidēja smaguma miesas bojājumu) un tīši sabojāja svešu mantu.

Saskaņā ar pirmās instances tiesas spriedumunoziedzīgais nodarījums izdarīts šādos apstākļos:

2008.gada 6.jūnija vakarā, precīzi nenoskaidrotā laikā, /pers. D/, atrodoties vasarnīcas pagalmā /adrese/ d/s /Nosaukums A/. Carnikavas novadā, būdams neapmierināts ar kaimiņu rīcību pārnesot žogu viņa teritorijā, piegāja pie žoga un uzsāka konfliktu ar /adrese/ dzīvojošām kaimiņienēm /pers. E/, /pers. G/ un /pers. H/, kā rezultātā /pers. D/, dusmu vadīts, caur žogu izrāva /pers. G/ no rokām /pers. E/ piederošo slotu EUR 7,11 (Ls 5,00) vērtībā, tīši pārlauza to uz pusēm, tādā veidā sabojājot svešu mantu un ar pārlauztajiem slotas kāta gabaliem tīši iesita /pers. E/ pa kreiso plecu ne mazāk kā divas reizes, pēc kā salauztās slotas kāta daļas iesvieda /adrese/ mājas pagalmā.

Tādā veidā cietušajai /pers. E/ tika sabojāta viņai piederošā manta EUR 7,11 (Ls 5,00) vērtībā un nodarīti sekojoši miesas bojājumi: lāpstiņas un atslēgkaula locītavas bojājums, kas pēc sava rakstura pieskaitāms pie vidēja smaguma miesas bojājumiem, kas izraisa ilgstošus veselības traucējumus uz laiku virs 21 dienas.

Ar šādām savām darbībām /pers. D/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā un 185.panta pirmajā daļā.

Par pirmās instances tiesa spriedumu cietusī /pers. E/ un apsūdzētais /pers. D/ iesniedza apelācijas sūdzības.

Cietusī/pers. E/ apelācijas sūdzībā lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu daļā par kaitējuma kompensācijas nenoteikšanu, šajā daļā taisīt jaunu spriedumu un apmierināt kompensācijas pieteikumu pilnā apmērā.

Cietusī/pers. E/ apelācijas sūdzībā norāda, ka tiesa nav izvērtējusi visus lietas apstākļus kopsakarībā un tāpēc nepamatoti tikai daļēji apmierinājusi kompensācijas pieteikumu.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka viņai ir cienījams vecums – ir dzimusi 1926.gadā, un pēc pārdzīvotā uztraukuma un iegūtajiem miesas bojājumiem, viena pati nevarēja pārvietoties un apmeklēt (saņemt) medicīniskos pakalpojumus, tāpēc viņu pavadīja meita /pers. G/, izmantojot taksometra pakalpojumus līdz medicīniskās aprūpes iestādēm savā darba laikā, par ko no darba vietas viņai tika izsniegta izziņa par darba dienas samaksu (izcenojumu) un pievienota lietai. Attiecībā par nopirkto veselības apdrošināšanas polisi paskaidro, ka veselības apdrošināšanas polisi, pēc nodarītajiem miesas bojājumiem, nopirkusi tikai tāpēc, lai, izmantojot medicīnisko ārstniecības iestāžu pakalpojumus, būtu mazāki izdevumi šo medicīnisko pakalpojumu saņemšanai, kas bija nepieciešami pēc nodarītajiem miesas bojājumiem. Par samaksātajiem advokātu biroja pakalpojumiem, vēlas norādīt, ka advokāta juridisko palīdzību lūdza 2008.gada 27.jūnijā, kad advokātam tika izsniegta pilnvara pārstāvēt viņas-cietušās intereses un viņas-cietušās vārdā veikt visas nepieciešamās darbības kriminālprocesā Nr.11354031108, kas tika uzsākts pēc apsūdzētā /pers. D/ iesnieguma par viņam nodarītajiem miesas bojājumiem. Par cietušo šajā kriminālprocesā tika atzīta tikai 2008.gada 4.jūlijā. Par to, ka tika apmaksāti advokāta juridiskie pakalpojumi tieši šajā kriminālprocesā liecina arī tas, ka ne par kādiem citiem juridiskajiem pakalpojumiem starp advokātu un viņu-cietušo vai viņas-cietušās vārdā ar meitu /pers. G/, kura veica samaksu, nav veikti nekādi maksājumi, kā arī nav piestādīti citi rēķini, kā vienīgi rēķins, saskaņā ar kuru 2008.gada 14.jūlijā tika veikts pārskaitījums par juridisko palīdzību šajā kriminālprocesā. Par sanatorijas pakalpojumiem Čehijā paskaidro, ka to ieteica ģimenes ārsts, diemžēl rakstisku pierādījumu vai nosūtījuma nav, jo tas ir/bija tikai un vienīgi maksas pakalpojums. Par bojāto metāla žogu (nopirka pēc tā brīža cenām veikalā) un samaksu meistariem, norāda, ka to neatjaunoja tikai tāpēc, lai pirmstiesas izmeklēšanas laikā, un, līdz brīdim, kamēr nebūs stājies spēkā tiesas spriedums, saglabātu to tādā izskatā, kā tas bija uz 2008.gada 6.jūniju. Tāpat uzskata, ka morālais kaitējums - ņemot vērā, ka pirmstiesas izmeklēšana un tiesas process notiek jau sešus gadus un, ņemot vērā, viņas-cietušās cienījamo vecumu, no viņas-cietušās puses, ir aprēķināts adekvāti un tas ir samērīgs.

Apsūdzētais/pers. D/ apelācijas sūdzībā norāda, ka, spriedumu pārsūdz daļā par viņa atzīšanu par vainīgu pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas un galīgā soda noteikšanu, kā arī daļā par EUR 640,29 piedziņu valsts labā un EUR 169,43 piedziņu par labu cietušajai /pers. E/.

Atsaucoties uz Kriminālprocesa likuma 127.panta otro daļu, 128.pantu sūdzībā sniegts notikumu, kas risinājušies 2008.gada 6.jūnijā izklāsts un norādīts, ka visa konflikta laikā /pers. E/ atradās trīs līdz četru metru attālumā no žoga un tam netuvojās. Sūdzības iesniedzējs atzīst, ka piedalījies vārdu konfliktā, taču kategoriski noliedz, ka ir iesitis /pers. E/. Šo faktu apstiprina arī liecinieki, kuri tika nopratināti tiesas sēdes laikā.

Apsūdzētais/pers. D/ sūdzībā citē liecinieku /pers. K/ /pers. L/ pirmās instances 2013.gada 6.augusta tiesas sēdē sniegtās liecības, /pers. M/, /pers. N/ pirmās instances 2013.gada 3.septembra tiesas sēdē sniegtās liecības, /pers. O/ pirmās instances 2014.gada 22.janvāra tiesas sēdē sniegtās liecības un liecinieces /pers. P/ liecības (2.sēj., l.l. 82), kas pirmās instances tiesas sēdē saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 3.punktu tika nolasītas, un norāda, ka ar sešu aculiecinieku liecībām ir apstiprināti sekojoši fakti: vārdu konfliktu sākušas /pers. G/ un /pers. H/, kliedzot un lietojot necenzētus vārdus; konflikta laikā /pers. G/ sāka bakstīt viņu – /pers. D/ caur žogu ar slotas kātu; viņš – /pers. D/ caur žogu izrāvis no /pers. G/ rokas slotas kātu, salauzis to uz pusēm pret celi un izmetis aiz žoga uz kaimiņienes teritoriju; konflikta laikā /pers. E/ stāvēja 3-4 metru attālumā no žoga un vispār tam netuvojās; viņš – /pers. D//pers. E/ miesas bojājumus nav nodarījis.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa, taisot notiesājošo spriedumu, daļā par viņa – /pers. D/ apsūdzību pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas, ignorēja augstāk minēto liecinieku liecības, un balstījās tikai uz cietušās /pers. E/ un liecinieču /pers. G/ un /pers. H/ liecībām. Vēlas vērst apelācijas tiesas uzmanību, ka pats konflikts turpinājās neilgi, un visi augstāk minētie liecinieki būtiskos momentus redzēja, par ko arī sniedza liecības. Apsūdzībā ir norādīts, ka viņš – /pers. D/ iesita /pers. E/ uzreiz pēc tam kā salauza slotu, pēc kā slotas kāta daļas iesvieda /pers. E/ pagalmā. Apsūdzībā nav norādīts, ka viņš – /pers. D/ pēc tam, kad izmeta slotas daļas turpināja kādas darbības pret /pers. E/. Visi liecinieki redzēja to, ka salauza slotu un iesvieda salauztās daļas /pers. E/ teritorijā, tādējādi, secināms, ka viņi notiekušā galveno momentu redzēja. Tāpēc nav pamatots tiesas secinājums, ka sakarā ar to, ka liecinieku /pers. N/, /pers. K/ /pers. M/, /pers. O/, /pers. L/ un /pers. P/ liecības par pārējiem notikuma apstākļiem atšķiras, tās nevar būt atzīstamas par ticamām. Ņemot vēra, ka no notikušā brīža ir pagājuši vairāk nekā pieci gadi, tas apstāklis, ka liecinieki neatceras tā detaļas ir izskaidrojams. Pretēji, ja liecinieki pēc tāda ilga laika perioda sniegtu pilnīgi identiskas liecības, tas būtu pamats aizdomām, ka viņi ir vienojušies par sniegtajām liecībām. Šajā gadījumā, liecinieki liecināja tieši to, ko viņi atcerējās uz nopratināšanas brīdi, viņu liecības atšķīrās nenozīmīgās detaļās, bet par notikuma būtiskiem apstākļiem viņu liecības ir analoģiskas. Atzīmējams, ka visi liecinieki, un tās apstiprina arī cietusī un liecinieces /pers. G/ un /pers. H/, sastāv ar cietušo un apsūdzēto neitrālās attiecībās. Tiesas novērtēšanai nav iesniegti nekādi pierādījumi, kas dotu pamatu uzskatīt, ka liecinieki /pers. N/, /pers. K/ /pers. M/, /pers. O/, /pers. L/ un /pers. P/ ir kādā veidā ieinteresēti lietas iznākumā un, līdz ar to, nav pamata apšaubīt viņu liecību patiesumu. Savukārt, ar cietušās /pers. E/ liecībām sakrīt tikai liecinieces /pers. G/ un /pers. H/ liecības, kas sastāv ar viņu tuvā radniecībā, viņu liecības ir pretrunā lietas faktiskiem apstākļiem un tās nevar neatzīst par ticamām un objektīvām.

No lietas materiāliem ir redzams, ka konflikta laikā /pers. G/ ar slotu bija iesitusi viņam – /pers. D/ pa ķermeni, kā rezultāta tika nodarīti miesas bojājumi.

Šo faktu apstiprināja arī liecinieki: /pers. K/ , /pers. L/, /pers. M/, /pers. N/, /pers. O/, /pers. P/. Savukārt, cietusi /pers. E/ un liecinieces /pers. G/ un /pers. H/ to noliedz un norāda, ka viņš-/pers. D/ izrāva no /pers. G/ rokām slotu pārliekoties pāri žogam. Ir ņemams vērā fakts, ka neviens no notikuma aculieciniekiem, izņemot /pers. E/ un viņas meitas, par to neliecināja. Bet, pirmkārt, tas nav iespējams fiziski, jo viņa-/pers. D/ augstums ir 180 cm, bet žogs -160 cm (tas ir standarta žoga augstums). Pēc liecinieka /pers. L/ lūguma lietas materiāliem ir pievienotas fotogrāfijas, kurās attēlota notikuma vieta un žogs, un kurās ir redzams cik neiespējami, pat ar viņa-/pers. D/ augstumu, to izdarīt. Otrkārt, pat apsūdzībā ir norādīts, ka viņš-/pers. D/ slotu izrāvis no /pers. G/ rokām nevis pārliecoties pāri žogam, bet caur žogu. Tāpēc, nav skaidrs, kā varējis izraut no /pers. G/ rokām slotu caur žogu, ja viņa viņu-/pers. D/ ar to nesita.

Sakarā ar viņam-/pers. D/ nodarītiem miesas bojājumiem, pirmstiesas izmeklēšanas laik tika nozīmēta tiesu-medicīniskā ekspertīze. Atbilstoši tiesu-medicīniskās ekspertīzes atzinumam Nr.16-1596, tika konstatēts, ka viņam-/pers. D/, pie lēmumā noradītiem apstākļiem, tika nodarīti miesas bojājumi, kuri pēc sava rakstura pieskaitāmi pie viegliem miesas bojājumiem (1.sēj., l.l. 13-15).

Tādejādi, ar lietas materiāliem - t.i. ar eksperta atzinumu un ar liecinieku liecībām ir pierādīts, ka viņam-/pers. D/ tika nodarīti miesas bojājumi un tie tika nodarīti pie tādiem apstākļiem, kurus izklāsta viņš-/pers. D/..

Tomēr nedz pirmstiesas izmeklēšanas laikā, nedz tiesas sēdē, būdamas brīdinātas par kriminālatbildību pēc Krimināllikuma 300.panta, /pers. E/, /pers. G/ un /pers. H/ par to neliecināja, un, jo vairāk, šo faktu kategoriski noliedza, t.i., apzināti sniedzot nepatiesas liecības.

Arī ņemams vērā fakts, ka nedz cietusī, nedz liecinieces /pers. G/ un /pers. H/ neliecina par to, ka konfliktu uzsāka viņas, ka viņas konflikta laikā kliedza, lietojot necenzētus vārdus un apvainojot viņu- /pers. D/ un viņa /pers. D/ ģimenes locekļus, kaut gan par to liecina visi liecinieki.

Ņemot vēra augstāk izklāstīto, nav skaidrs, kāpēc tiesa nebija pievērsusi uzmanību šiem apstākļiem un uzskatīja /pers. E/, /pers. G/ un /pers. H/ liecības par neapšaubāmi ticamām.

Tāpat tiesa nevērtējot /pers. E/, /pers. G/ un /pers. H/ liecības kritiski, ignorēja apstākļus, kurinepārprotami norāda uz iemesliem kādēļ /pers. E/, /pers. G/ un /pers. H/ ir pamats viņu-/pers. D/ aprunāt un sniegt nepatiesas liecības.

Proti, ņemot vērā, ka konflikta laikā viņam-/pers. D/ tika nodarīti miesas bojājumi, viņš- /pers. D/ izsauca policiju un pēc viņa-/pers. D/ iesnieguma tika ierosināts kriminālprocess par viņam-/pers. D/ miesas bojājumu nodarīšanas faktu.

Savukārt, neskatoties uz to, ka /pers. E/, pēc viņas vārdiem, nodarījis nopietnus miesas bojājumus (faktiski, ja ticēt /pers. E/, bija salauzts kauls, kas nepārprotami izraisīja stipras sāpes) viņa nebija izsaukusi nedz policiju, nedz medicīnisko palīdzību.

Vēl jo vairāk, ieraugot policijas automašīnu un policijas darbiniekus, kas atradās viņa-/pers. D/ vasarnīcas pagalmā, viņas ne tikai nebija griezušās pie policijas darbiniekiem pēc palīdzības, kas būtu loģiski, bet aizgāja no mājas tieši tajā laikā, kad viņš-/pers. D/ sniedzis paskaidrojumus. Iemesls tādai uzvedībai ir acīmredzams - /pers. E/ un viņas meitas apzinājās, ka viņas vairāku liecinieku klātbūtnē ir uzsākušās konfliktu, kura laikā necenzēti lamājās, bet /pers. G/ ir nodarījusi viņam-/pers. D/ miesas bojājumus, un varētu būt saukta pie krimināatbildības.

Kā redzams no lietas materiāliem, sākotnēji /pers. G/ ir bijusi aizdomās turētās statusā šajā kriminālprocesā un iemesls viņu-/pers. D/ aprunāt, lai izvairītos no krimināatbildības ir acīmredzams, kā arī mantkārīgs nolūks iedzīvoties uz viņa-/pers. D/ rēķina, par ko liecina pieteiktā kaitējuma kompensācijas summa EUR 13 103,50 (LVL 9209,19) apmērā.

Lietā nav strīda, ka /pers. E/ ir bijuši miesas bojājumi, bet izmeklēšanas laikā nav novērstas sapratīgas šaubas attiecībā par to iegūšanas apstākļiem.

Analizējot eksperta atzinumus, ir jāņem vērā, ka eksperti balstījās uz cietušās /pers. E/ sniegtajām liecībām par viņai nodarīto miesas bojājumu laiku un apstākļiem, ekspertu rīcībā bija dokumenti tikai no tām medicīniskām iestādēm, kuras norādīja pati cietusī un ekspertiem bija pieejama informācija par /pers. E/ slimībām tikai tādā apjomā, kuru viņa vēlējās norādīt. Nevar izslēgt, ka /pers. E/, būdama ieinteresēta lietas iznākumā, nebija sniegusi patiesu informāciju par viņas slimībām, iegūtām traumām, un tām medicīniskām iestādēm kurās viņa ir griezusies, tādejādi, liedzot iespēju veikt objektīvu ekspertīzi. Tāpēc, nevar izslēgt, ka veicot ekspertīzes, ekspertu rīcībā esošā informācija nebija izsmeļoša, un ekspertu atzinumos sniegtie secinājumi nav objektīvi.

Savukārt, papildus ekspertu atzinumā ir norādīts, ka nevar izslēgt, kalāpstiņas un atslēgas kaula locītavas bojājumu /pers. E/ varējusi iegūt, nokrītot pa kāpnēm.

Tādējādi, ar lietas materiāliem ir pierādīts, ka miesas bojājumus /pers. E/ vērēja iegūt 2008.gada 6.jūnijā nokrītot no kāpnēm (1.sēj., l.l. 101-102).

Apsūdzētais/pers. D/ sūdzībā citē liecinieku /pers. L/, /pers. Z/ pirmās instances tiesas 2013.gada 3.septembrī sniegtās liecības, /pers. P/ pirmās instances tiesā 2011.gada 16.aprīļa tiesas sēdē sniegtās liecības un norāda, ka no liecinieku /pers. L/, /pers. P/ un /pers. Z/ liecībām arī izriet, ka /pers. E/ varēja iegūt miesas bojājumus, nokrītot no kāpnēm pirms konflikta.

Spriedumā tiesa norāda, ka nākamajā rītā pēc notikušā cietušajai izsaukta neatliekamā medicīniskā palīdzība. Tomēr, kā redzams no lietas materiāliem, ātra medicīniskā palīdzība /pers. E/ tika izsaukta nevis sakarā ar kādu traumu, bet sakarā ar augsto asinsspiedienu. Bez tam, pati cietusī, būdama nopratināta tiesas izmeklēšanas laikā, apstiprināja, ka medicīniskā palīdzība viņai tika izsaukta nevis sakarā ar nodarītiem miesas bojājumiem, bet sakarā ar augsto asinsspiedienu. Poliklīnikā cietusī bija griezusies tikai 2008.gada 9.jūnijā.

Bez tam, ir jāatzīmē, ka sakarā ar notikušo /pers. G/ vērsusies apsardzes firmā un policijā, ko apliecina telefonsarunu izdruka un SIA /Nosaukums B/ izziņa. Tomēr, no lietas materiāliem ir redzams, ka uz SIA /Nosaukums B/ /pers. G/ ir zvanījusi tikai pēc 2 stundām pēc notikušā - plkst.21.07, jau zinot, ka viņš-/pers. D/ bija griezies policijā, savukārt uz policiju viņa bija zvanījusi pēc divām dienām pēc notikušā - 2008.gada 08.jūnijā plkst. 19.54 un plkst. 19.56.

Pie tādiem apstākļiem, nevar būt izslēgts, ka cietusī /pers. E/ ir guvusi miesas bojājumus ilgi pirms notikušā konflikta, bet poliklīnikā un policijā bija griezusies tikai ar nolūku, lai viņas meita /pers. G/ varētu izvairīties no krimināatbildības par viņam-/pers. D/ nodarītiem miesas bojājumiem.

Tādējādi, pastāvot pretrunām un šaubām attiecībā par /pers. E/ iegūto miesas bojājumu laiku un apstākļiem, kuras nav iespējams novērst, lietā nevar taisīt notiesājošu spriedumu, balstoties tikai uz tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumu par /pers. E/ iegūto miesas bojājumu smagumu.

Bez tam, ir ņemams vērā fakts, ka pirmstiesas izmeklēšanas laikā tika pieļauta nepamatota izmeklēšanas novilcināšana, kā rezultātā tika pārkāptas Kriminālprocesa likuma 14.panta pirmajā daļā atrunātās tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā, kā arī Kriminālprocesa likuma 15.pantā paredzētās tiesības uz lietas izskatīšanu taisnīgā, objektīvā un neatkarīgā tiesā.

Pirmstiesas izmeklēšana tika veikta paviršī, būtiski neievērojot un ignorējot Kriminālprocesa likuma normas, kas izpaužas tā, ka netika pilnībā pārbaudīti notikušā apstākļi, netika noskaidroti un laicīgi nopratināti visi notikuma liecinieki, kā arī netika novērstas pretrunas cietušās un lieciniekuliecībās. Savukārt, tas apstāklis, ka viņam-/pers. D/ tika liegta iespēja izmantot Kriminālprocesa likuma 621.pantā atrunātās tiesības, kā cietušajam iesniegt sūdzību par krimināprocesa uzsākšanu privātās apsūdzības lietā, noveda pie tā, ka šī lieta tika izskatīta, nevērtējot viņam-/pers. D/ nodarītos miesas bojājumus no /pers. G/ puses un to rašanos apstākļus, bez kā lietas izskatīšana nevar būt uzskatīta par pilnvērtīgu un objektīvu.

Atsaucoties uz Kriminālikuma 9.pantu sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņam-/pers. D/ nebija nodoma nodarīt cietušajai /pers. E/ miesas bojājumus, un miesas bojājums viņai nav nodarījis.

Tiesas spriedums nesatur pietiekošu motivāciju, konstatējot tīšu miesas bojājumu nodarīšanu.

Atsaucoties uz Kriminālikuma 1.panta pirmo daļu, sūdzības iesniedzējs norāda, ka nav pierādīts, ka viņa-/pers. D/ darbībās ir Kriminālikuma 126.panta pirmajā daļā paredzētā nozieguma sastāva pazīmes.

Sūdzības iesniedzējs, atsaucoties uz Krimināprocesa likuma 19.pantu, 527.pantu, norāda, ka spriedumā minētie pierādījumi nav pietiekoši, lai viņu-/pers. D/ atzītu par vainīgu pēc Kriminālikuma 126.panta pirmās daļas. Pastāvot pretrunām un šaubām, kuras nav iespējams novērst, lietā nevar taisīt notiesājošu spriedumu.

Izskatot lietu pirmajā instancē, tiesa pieļāvusi krimināprocesuālo tiesību normu pārkāpumus, tai skaitā Krimināprocesa likuma 19.pantā nostiprināto nevainīguma prezumpciju un Krimināprocesa likuma 520.panta pirmajā daļā noteikto par notiesājoša sprieduma taisīšanas pamatu.

Sava viedokļa pamatošanai apsūdzētais /pers. D/ sūdzībā atsaucas uz Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2006.gada 7.novembra spriedumu lietā Nr. KA04-843/06-24, Augstākās tiesas Krimināllietu tiesu palāta 2002.gada 5.februāra spriedumu lietā Nr.PAK-66/2002, Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departaments 2008.gada 12.augusta lēmumu lietā Nr.SKK-454/2008.

Apelācijas instances tiesas sēdē /pers. D/ uzturēja iesniegto apelācijas sūdzību, pamatojoties uz tajā izklāstītajiem argumentiem.

Apsūdzētā/pers. D/ aizstāve apelācijas instances tiesas sēdē uzturēja iesniegto apelācijas sūdzību, pamatojoties uz tajā izklāstītajiem argumentiem.

Cietusī/pers. E/ uzturēja iesniegto apelācijas sūdzību, pamatojoties uz tajā izklāstītajiem argumentiem.

Cietušās/pers. E/ advokāts iesniegto apelācijas sūdzību uzturēja, pamatojoties uz tajā izklāstītajiem argumentiem.

Prokurore apelācijas instances tiesas sēdē lūdza pirmās instances tiesas spriedumu atcelt daļā par /pers. D/ noteikto sodu un šajā daļā taisīt jaunu spriedumu, bet pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Pēc Kriminālikuma 126.panta pirmās daļas, piemērojot Kriminālikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1.punktu, lūdza sodīt /pers. D/ ar piespiedu darbu uz septiņdesmit stundām, pēc Kriminālikuma 185.panta pirmās daļas, piemērojot Kriminālikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1.punktu, lūdza sodīt ar naudas sodu trīs minimālo mēnešalgu apmērā jeb 960 eiro apmērā, galīgo sodu /pers. D/ lūdza noteikt saskaņā ar Kriminālikuma 50.panta pirmo daļu, piespiedu darbu uz septiņdesmit stundām un naudas sodu trīs minimālo mēnešalgu apmērā jeb 960 eiro apmērā.

Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētais /pers. D/ liecināja, ka neko no jauna paskaidrot nevar un uztur pirmās instances tiesas sēdē sniegtās liecības.

Saskaņā ar Krimināprocesa likuma 501.panta 1.punktu apelācijas instances tiesas sēdē tika pārbaudītas apsūdzētā /pers. D/ pirmstiesas izmeklēšanas laikā sniegtās liecības no, kurām izriet, ka apsūdzībā norādīto slotu salauzis, taču /pers. E/ nav nodarījis miesas bojājumus. 2008.gada 6.jūnija vakarā kopā ar sievu un meitu atraucis uz vasarnīcu un konstatēja, ka viņa – /pers. D/ teritorijā ir pārnests kaimiņu žogs. Jautājis /pers. G/ , kāpēc viņi tā izdarīja, uz kāda pamata. /pers. G/ ar slotu slaucīja pagalmu. /pers. G/ atbildējusi, ka viņš – /pers. D/ nav nekas šajā vasarnīcā un, ka viņa ar viņu – /pers. D/ nemaz nerunās. /pers. G/ sākusi apvainot viņu – /pers. D/ un viņa – /pers. D/ sievu. /pers. E/ stāvēja tālāk no žoga un neko neteica, /pers. H/ pienāca tuvāk pie žoga un teica, ka baidoties par savu bērnu, jo zinām, kur viņa mācās. /pers. G/ ar slotas kātu sākusi viņu – /pers. D/ bakstīt caur žogu un sist pāri žogam. Trāpījusi pa krūtīm, pa abām rokām un pa pieri. Viņam – /pers. D/ bijuši miesas bojājumi. Caur žoga caurumu izrāvis slotu /pers. G/ no rokām. Nezina, kur palicis pats slotas gals – birste. Slotas kātu pārlauzis ar celi un pārmetis to atpakaļ kaimiņienes sētā. Ar slotas salauztajiem kokiem nevienam nav sitis. Pēc tam uzreiz no žoga atgājis nost. Pēc notikušā gan viņš – /pers. D/, gan sieva, gan blakus dzīvojošie kaimiņi redzējuši, ka /pers. E/ ar šļūteni laistījusi dārzu. Pēc kaut kāda laika redzējis, ka visas trīs kaimiņienes aizgājušas pastaigāties. Izsaucis policiju un pēc 20 minūtēm atbraukusi kārtības policija, kura paskaidrojusi, lai raksta iesniegumu. Devies uz medicīnisko ekspertīzi. Nākošajā dienā redzējis, ka no kaimiņu vasarnīcas brauc projām ātrā palīdzība. Viņam ar kaimiņiem ir labas attiecības, savukārt, /pers. E/, /pers. G/ un /pers. H/ ar visiem vasarnīcas kaimiņiem ir naidīgas, konfliktējošas attiecības. Nav saprotams, kāpēc tad, ja viņas bija cietušas no viņa – /pers. D/ rīcības, neizsauca policiju, bet policiju izsaucis viņš – /pers. D/. Pēc viņa – /pers. D/ domām vasarnīcas kaimiņš Anatolijs, uzvārdu nezin, redzējis konflikta daļu, kur figurēja slota (1.sēj., l.l. 193-198).

Pēc liecību nolasīšanas apsūdzētais /pers. D/ liecināja, ka policija tika izsaukta, kamēr kaimiņienes vēl atradās savā zemes gabalā un policijas ierašanos viņas redzēja. Apstiprina, ka pēc slotas kāta aizmešanas konflikts īsu brīdi vēl turpinājās, bet cik ilgi, to gan pateikt vairs nevar. Pirmajās liecībās tas viss ir fiksēts. Slotas kāts bija no koka, bet slotas apakšu nemaz neredzējis, jo viņa palika tajā teritorijā, aiz sētas. Tā ir tā pati slota, ar ko /pers. G/ pirms konflikta uzkopa teritoriju. Viņu – /pers. D/ bakstīja tikai ar pašu kātu. Standarta žoga sieta augstums ir aptuveni 1.60 m. Nav teicis, ka tas ir 1.40 m, teicis, ka aptuveni tā varētu būt. Vietā, kur sievasmāte mērīja, tas bija 1.58 m. Tātad standartā tas ir 1.60 m, bet acīmredzot vietām ir kādas nobīdes. Pirmajā instancē teicis, ka tas ir 1.40 m, jo tad vēl tas nebija izmērīts. Viņa augums ir 1.80 m. Konfliktā iesaistītās personas savā starpā atradās aptuveni 60-70 cm attālumā no žoga. Pēc konflikta viņam – /pers. D/ arī tika nodarīti miesas bojājumi, jo salauztie gali bija asi, no tiem acīmredzot arī radās skrāpējumi. Arī tad, kad salauzto slotas kātu jau bija iemetis atpakaļ, īsu brīdi vēl tika bakstīts ar to. Pēc tam pienāca /pers. P/ un teica, lai viņš – /pers. D/ ejot prom un „nepinas ar viņām". Tajā momentā arī pagājis malā. Viņu – /pers. D/ bakstīja /pers. G/ un /pers. H/. Nezin, tieši kura no viņām viņam – /pers. D/ trāpīja. Cietusī pēc konflikta atradās 3-4 metru attālumā. Žogam viņa vispār netuvojās.

Noklausījusies apsūdzētā /pers. D/ liecību, cietušās, cietušās advokāta, prokurores un aizstāves viedokļus, pārbaudījusi krimināllietas materiālos apkopotos pierādījumus un dokumentus, kā arī izvērtējusi apelācijas sūdzību motīvus, tiesu kolēģija uzskata, ka apsūdzētā /pers. D/ apelācijas sūdzība ir apmierināma daļēji, bet cietušās /pers. E/ apelācijas sūdzības ir noraidāma, un pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams daļāpar/pers. D/ noteikto sodu pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas, 185.panta pirmās daļas un saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu noteikto galīgo sodu un šajā daļā ir taisāms jauns spriedums, bet pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums ir atstājams negrozīts.

Pirmās instances tiesa attiecībā uz /pers. D/ inkriminēto noziedzīgo nodarījumu pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas un viņa izdarītajām darbībām ir novērtējusi lietā iegūtos pierādījumus atbilstoši Kriminālprocesa likuma 127.-131.panta nosacījumiem, un pamatoti atzinusi apsūdzētā /pers. D/ vainu par pierādītu, kā arī juridiskā kvalifikācija apsūdzētā darbībām pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas ir pareiza un atbilstoša nodarījuma aprakstam, ko pirmās instances tiesa atzinusi par pierādītu.

Pie šādiem apstākļiem, tiesu kolēģija uzskata, ka nav nepieciešams detalizēti uzskaitīt un atkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

Apsūdzētā/pers. D/ apelācijas sūdzībā izteiktos argumentus tiesu kolēģija uzskata par nepamatotiem un noraidāmiem sekojošu apsvērumu dēļ.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 127.panta pirmo daļu, pierādījumi kriminālprocesā ir jebkuras likumā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus kriminālprocesā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto pierādīšanas priekšmetā ietilpstošo apstākļu esamības vai neesamības pamatošanai, un minētā panta otrā daļa nosaka, ka kriminālprocesā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem.

Savukārt Kriminālprocesa likuma 128.pants nosaka, ka pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpē (pirmā daļa) un to, cik ticams ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā (otrā daļa), kā arī nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe nekā pārējiem pierādījumiem (trešā daļa).

Tiesu kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa pamatoti ir izdarījusi secinājumu, ka /pers. D/ un /pers. E/ kaimiņi, 2008.gada 6.jūnijā notikušā incidenta laikā, katrs atradās savā vasarnīcas teritorijā, tuvāk vai tālāk no notikuma vietas, līdz ar to dažādu iemeslu dēļ, varēja visu notikumu detalizēti neredzēt un, tādejādi, viņu liecības ir atšķirīgas un pretrunīgas.

Tā, lieciniece /pers. K/ pirmās instances tiesas sēdē ir liecinājusi, ka cietusī žogam netuvojās, viņa stāvēja 3 metru attālumā no žoga, viņas – liecinieces teritorijā atradās /pers. P/, bet viņai un viņas vīram - /pers. D/, blakus nestāvēja, bet stāvēja ieslīpi 3-4 metru attālumā un to, kas sākumā notika pie žoga neredzēja, viņa – lieciniece, atradusies apmēram 2 metru attālumā no žoga, kura augstums ir 1,80 metri.

Liecinieks/pers. L/ pirmās instances tiesas sēdē ir liecinājis, ka brīdī, kad sākās strīds viņš ir atradies siltumnīcā, konfliktu vērojis no brīža, kad cietušās vecākā meita bakstīja ar slotas kātu /pers. D/, žoga augstums ir 1,50 -1,60 metri, cietusī /pers. E/ nav atradusies viņa redzeslokā.

No liecinieka /pers. L/ liecības, kas sniegta 2011.gada 8.novembra tiesas sēdē (2.sēj., l.l. 75) izriet, ka ir dzirdējis visu konfliktu, bet visu neredzēja.

Lieciniece/pers. M/ pirmās instances tiesas sēdē ir liecinājusi, ka atradusies savā vasarnīcā, kad pie viņas pieskrējuši bērni un teikuši, ka ārā starp kaimiņiem notiek kautiņš, kad izgājusi paskatīties, redzējusi, ka cietušās meitas bakstījušas /pers. D/ ar koku caur žogu. /pers. G/ un /pers. H/ stāvēja pie žoga, bet /pers. E/ nedaudz tālāk, apmēram 4 metru attālumā, apmēram 5 minūtes notiekošo nav redzējusi, jo aizgājusi pēc kameras, notiekošo vērojusi stāvot pie savas mājas vārtiņiem, apmēram 6 metru attālumā no /pers. D/ mājas.

Savukārt, liecinieks /pers. N/ pirmās instances tiesas sēdē ir liecinājis, ka /pers. E/ sētas pusē cilvēki atradās vienā rindā pie žoga, bet vēlāk ir norādījis, ka cietusī stāvēja 1,5 metru attālumā no žoga.

Liecinieks/pers. O/ pirmās instances tiesas sēdē ir liecinājis, ka /pers. E/ stāvēja tuvāk pie mājas un no viņas līdz pārējām sievietēm bija pāris metri. Notiekošo vērojis no savas māja balkona.

No /pers. P/ liecībām izriet, ka /pers. E/ stāvēja nostāk, savā žoga pusē, attālums starp cietušo un apsūdzēto bija apmēram četri metri, bet cietušās meitas stāvēja tuvāk, /pers. E/ pati nepietuvojās žogam.

Savukārt, lieciniece /pers. H/ pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka māte piegājusi pie žoga, māte stāvējusi ar seju pret žoga sietu, kā arī lieciniece /pers. G/ pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka māte piegāja pie žoga, un /pers. D/ iesita mātei pa plecu.

Tāpat arī cietusī /pers. E/ pirmās instances tiesas sēdē ir liecinājusi, ka piegājusi pie žoga sieta.

Tiesu kolēģija uzskata, ka atšķirībā no citu liecinieku liecībām, cietusī /pers. E/ un liecinieces /pers. G/ un /pers. H/ ir konsekventi liecinājušas, ka apsūdzētais iesita cietušajai, kad tā bija pienākusi pie žoga.

Faktu, ka cietusī /pers. E/ ir atradusies pie žoga, netieši apstiprina arī liecinieks /pers. N/, norādot, ka /pers. E/ sētas pusē cilvēki atradās vienā rindā pie žoga, turklāt būdams nopratināts agrāk, proti, 2011.gada 8.novembra tiesas sēdē (2.sēj., l.l.73) liecinieks ir liecinājis, ka redzējis kā /pers. D/ salauza koku, /pers. E/ ieķērās ar abām rokām žogā un sāka to raustīt.

To, ka cietusī kādā brīdī ir atradusies pie žoga apstiprina arī liecinieces /pers. M/ liecinātais 2011.gada 8.novembra tiesas sēdē (2.sēj., l.l.74), proti, viņa izgājusi no mājas un redzējusi, ka lamājas /pers. D/, cietusī un viņas meitas. /pers. G/ paņēma koku un mēģināja durstīt /pers. D/. Tad atnāca /pers. H/ un visi kopā sāka šūpot žogu.

Arī lieciniece /pers. K/ 2011.gada 8.novembra tiesas sēdē (2.sēj., l.l.74), ir liecinājusi, ka pie žoga atradās visas sievietes.

Ņemot vērā iepriekš minētās liecinieku liecības, tiesu kolēģijai nav pamata apšaubīt cietušās liecināto, ka konflikta laikā piegājusi pie žoga, un tad /pers. D/ viņai ar slotas kātu divas reizes iesitis pa kreiso plecu.

Minēto apstiprina arī eksperta atzinumi, kuros secināts, ka /pers. E/ ir miesas bojājumi, lāpstiņas un atslēgkaula locītavas bojājums un minētie miesas bojājumi varēja rasties, iesitot pa kreiso plecu ar salauztu slotas kātu. Pēc konstatētā pleca sasituma nākošajā dienā redzami miesas bojājumi (asinsizplūdums, pietūkums) varēja nebūt (1.sēj., l.l. 53-55, 144-145).

Nepamatots ir apsūdzētā arguments, ka cietusī nav vērsusies pēc palīdzības pie policijas.

No /pers. G/ un /pers. H/ liecībām pirmās instances tiesā izriet, ka pēc incidenta ir gājušas pie apsardzes, lai jautātu, kur viņām griezties. Apsarga neesot bijis. Gribējušas griezties pie kooperatīva priekšsēdētāja, bet viņa arī nebija, tad atgriežoties mājās /pers. G/ zvanīja apsardzes firmai /Nosaukums B/, un pēc tam zvanīja policijai, kur pateikuši, lai pirmdien aiznes iesniegumu.

Minētās liecības apstiprina SIA /Nosaukums B/ izziņa (2.sēj., l.l. 39) un SIA „Lattelecom" sniegtā /pers. G/ telefona sarunu analīze (2.sēj., l.l. 40), no kurām izriet, ka /pers. G/, 2008.gada 6.jūnijā plkst. 21.07, zvanīja uz SIA /Nosaukums B/, par to, ka ir noticis uzbrukums viņas mātei pēc adreses: /adrese/ , taču sakarā ar to, ka /pers. G/, pirms tam, 2008.gada 15.maijā bija atteikusies no SIA /Nosaukums B/ tehniskās apsardzes pakalpojumiem, viņai tika rekomendēts griezties Valsts policijā, savukārt no sarunu izdrukas redzams, ka /pers. G/, tajā pašā vakarā,

plkst. 22.40, pretēji apelācijas sūdzībā norādītajam, ir zvanījusi uz numuru 67950350, kas ir Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Saulkrastu iecirkņa telefona numurs, kas ir redzams no Krimināllietā esošajām Saulkrastu policijas iecirkņa veidlapām.

Apelācijas sūdzībā nepamatoti ir uzsvērts, ka ātrā palīdzība cietušajai tika izsaukta sakarā ar sūdzībām par augstu asinsspiedienu.

No neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma kartes ir redzams, ka izsaukuma iemesls ir hipertensija, vemšana. Taču turpat, izsaukuma kartes 20 rindā, ailē - diagnoze, ir norādīts - primārā arteriālā hipertensija ar neatliekamo okupējamo krīzi un kreisā pleca sasitums. Turklāt šīs izsaukuma kartes 31 rindā ir norādīts: tajā skaitā, ka cietusī vakar atbrauca uz dārziņiem un ar kaimiņiem sanāca incidents, sanervozējās, slikti gulēja naktī. 6.jūnijā vakarā, kaimiņš ar koku iesita pa plecu. Izsaukuma kartes 33 rindā ir fiksēts, ka kreisās rokas pleca locītava nav deformēta, pie palpācijas jūtīga sitiena rajonā, aktīvas un pasīvas kustības iespējamas sāpīgas, no stacionēšanas atsakās.

Kā redzams no tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinuma (1.sēj., l.l.53-55), tad cietusī ekspertam stāstījusi, ka 2008.gada 6.jūnijā kaimiņš divas reizes iesitis ar slotas kātu, kreisā pleca locītavas rajonā.

Tiesu kolēģijas ieskatā, fakts, ka cietusī uzreiz pēc notikušā negriezās pēc medicīniskās palīdzības, nedod pamatu apšaubīt viņas liecību ticamību, ka miesas bojājumus ieguvusi tieši apsūdzētā darbību rezultātā.

Nepamatots un noraidāms ir apsūdzētā apelācijas sūdzībā izteiktais arguments, ka miesas bojājumus cietusī ir guvusi krītot pa trepēm 2008.gada pavasarī, jo izņemot liecinieces /pers. Z/ liecību, ka ir redzējusi /pers. E/ ar apsaitētu roku, minētais fakts neapstiprinās ar citiem pārliecinošiem pierādījumiem, tieši pretēji no ģimenes ārsta izsniegtās izziņas izriet, ka laikā no 2008.gada 1.janvāra līdz 6 jūnijam /pers. E/ nav griezusies pēc medicīniskā palīdzības sakarā ar traumu (1.sēj., l.l.132), turklāt arī ekspertu atzinumos ir skaidri norādīts, ka /pers. E/ konstatētie miesas bojājumi varēja rasties 2008.gada 6.jūnijā un nav pieļauta iespēja, ka tie radušies pāris mēnešus iepriekš.

Apsūdzētā apelācija sūdzībā norādītos argumentus par viņam konstatētajiem miesas bojājumiem un to iegūšanas apstākļiem, tiesu kolēģija nevērtē, jo šajā daļā kriminālprocess ir izbeigts.

Turklāt fakts, ka apsūdzētajam /pers. D/ tika konstatēti miesas bojājumi, neatspēko pirmās instances tiesas izdarīto secinājumu, ka apsūdzētais tīši nodarīja cietušajai /pers. E/ vidēja smaguma miesas bojājumus.

Pirmās instances tiesa spriedumā norādījusi, ka saskaņā ar Krimināllikuma 7.pantu, /pers. D/ izdarījis kriminālpārkāpumu un mazāk smagu noziegumu (Krimināllikuma redakcijā līdz 2013.gada 1.aprīlim).

Tiesu kolēģija konstatē, ka saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta otro un trešo daļu (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam), /pers. D/ izdarītie noziedzīgie nodarījumi ir klasificējami mazāk smagi noziegumi.

Analizējot apsūdzētā /pers. D/ personu raksturojošās ziņas, pirmās instances tiesa pamatoti norādījusi, ka viņa apgādībā ir viena nepilngadīga persona, strādā, ir pastāvīga dzīvesvieta, narkologa un psihiatra uzskaitē neatrodas, agrāk nesodīts, no darba vietām raksturots pozitīvi (1.sēj., l.l. 177, 189, 206, 200-201).

Pirmās instances tiesa pamatoti saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu par apsūdzētā /pers. D/ atbildību mīkstinošiem apstākļiem atzinusi to, ka apsūdzībā pēc Krimināllikuma 185.panta pirmās daļas, viņš vaļsirdīgi atzinis savu vainu un labprātīgi atlīdzinājis cietušajai radītos zaudējumus.

Citus apsūdzētā /pers. D/ atbildību mīkstinošus apstākļus tiesu kolēģija nekonstatē.

Apsūdzētā/pers. D/ atbildību pastiprinošus apstākļus pirmās instances tiesas nav konstatējusi.

Nosakot apsūdzētajam /pers. D/ piespriežamo sodu, pirmās instances tiesa ir vadījusies pēc Krimināllikuma 35.panta un 46.panta nosacījumiem, taču nav vērtējusi Kriminālprocesa likuma 14.panta nosacījumus.

Kriminālprocesa likuma 14.panta pirmā daļa noteic, ka ikvienam ir tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā, tas ir bez neattaisnotas novilcināšanās. Kriminālprocesa pabeigšana saprātīgā termiņā saistīta ar lietas apjomu, juridisko sarežģītību, procesuālo darbību daudzumu, procesā iesaistīto personu attieksmi pret pienākumu pildīšanu un citiem objektīviem apstākļiem.

No krimināllietas materiāliem izriet, ka kriminālprocess ir uzsākts 2008.gada 10.jūnijā (1.sēj., l.l. 1).

2009.gada 9.februārī pieņemts lēmums par kriminālprocesa Nr. 11354031108 izbeigšanu daļā (1.sēj., l.l. 71).

2009.gada 30.novembrī pieņemts lēmums par faktisko apstākļu precizēšanu krimināprocesā Nr. 11354031108, un nolemts turpināt kriminālprocesu Nr. 11354031108 pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas par /pers. E/ nodarītajiem vidēja smaguma miesas bojājumiem 2008.gada 6.jūnijā /adrese/ (1.sēj., l.l. 114).

Ar 2010.gada 1.decembra lēmumu, /pers. D/ atzīts par aizdomās turēto (1.sēj., l.l. 172), 2010.gada 2.decembrī pieņemts lēmums par krimināprocesa nodošanu kriminālvajāšanas uzsākšanai (1.sēj., l.l. 181), 2010.gada 13.decembrī pieņemts lēmums par /pers. D/ saukšanu pie kriminālatbildības (1.sēj., l.l. 191) un 2010.gada 22.decembrī pieņemts lēmums par krimināllietas nodošanu tiesai (1.sēj., l.l. 212).

Rīgas rajona tiesā krimināllieta saņemta 2010.gada 27.decembrī (1.sēj., l.l. 223) un 2010.gada 29.decembrī Rīgas rajona tiesas tiesnese ir pieņēmusi lēmumu par lietas iztiesāšanu 2011.gada 8.novembrī (1.sēj., l.l. 225), proti, vienpadsmit mēnešus pēc lietas saņemšanas.

Pirmo reizi tiesas nolēmums šajā lietā pasludināts 2012. gada 30. maijā, taču ar Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2012. gada 16. oktobra lēmumu atcelts un krimināllieta nosūtīta jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā, jo pirmās instances tiesas spriedums atzīts par procesuāli nederīgu dokumentu (2.sēj., l.l.109-119, 153-159).

Ar Rīgas rajona tiesas tiesneses 2012.gada 22.novembra lēmumu atkārtota lietas iztiesāšana nozīmēta uz 2013.gada 15.maiju, spriedums pasludināts 2014.gada 3.februārī (2.sēj., l.l.163, 231-247).

Ņemot vērā, ka no dienas, kad tika uzsākts krimināprocess par mazāk smagiem noziegumiem, līdz dienai, kad lietā pasludināts pirmās instances tiesas nolēmums ir pagājuši nepilni seši gadi, un lietas izskatīšanas ilgums nav saistāms ar procesā iesaistīto personu attieksmi pret pienākumu pildīšanu, tiesu kolēģija uzskata, ka gan pirmstiesas procesa laikā, gan pirmās instances tiesā nav ievērotas personu tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā.

Krimināllikuma 49.[1] panta pirmā daļas 1.punkts noteic, ka ja tiesa konstatē, ka nav ievērotas personas tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā, tā var šo apstākli ņemt vērā pie soda noteikšanas un sodu mīkstināt.

Ņemot vērā Kriminālprocesa likuma 14.panta pirmās daļas un Krimināllikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1.punkta nosacījumus, tiesu kolēģija uzskata, ka ir samazināms /pers. D/ piespriestais sods pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas.

Izvērtējot /pers. D/ personu raksturojošās ziņas, tiesu kolēģija secina, ka konkrētajā lietā Krimināllikuma 35.pantā definēto soda mērķi ir iespējams sasniegt sodot /pers. D/ pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas ar piespiedu darbu uz 50 (piecdesmit) stundām.

Ņemot vērā, ka konkrētajā krimināprocesā tiek konstatēts Kriminālprocesa likuma 14.panta pirmās daļas pārkāpums, tiesu kolēģija uzskata, ka tas ir jāņem vērā arī izvērtējot apsūdzētajam noteikto sodu pēc Krimināllikuma 185.panta pirmās daļas, līdz ar ko, pārsniedz apsūdzētā apelācijas sūdzībā izteikto prasību apjomu.

Krimināllikuma 58.panta pirmā daļa noteic, ka no krimināatbildības var atbrīvot personu, kas izdarījusi noziedzīgu nodarījumu, kuram gan ir šajā likumā paredzētā nodarījuma pazīmes, bet ar kuru nav radīts tāds kaitējums, lai vajadzētu piespriest krimināsodu.

Krimināllikuma 59.panta trešā daļa noteic, ka tiesa personu var atbrīvot no soda arī šā likuma 58.pantā paredzētajos gadījumos.

/pers. D/ ir atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka tīši sabojāja svešu mantu, proti, salauza /pers. E/ piederošās slotas kātu, tādējādi sabojājot viņai piederošo mantu EUR 7,11 (Ls 5,00) vērtībā.

Novērtējot iepriekš minētās /pers. D/ darbības kopsakarā ar Kriminālprocesa likuma 14.panta nosacījumiem un Krimināllikuma 58.pantā noteikto, kā arī ņemot vērā, ka /pers. D/ ir atzinis savu vainu pēc Krimināllikuma 185.panta pirmās daļas, un labprātīgi atlīdzinājis cietušajai radītos zaudējumus, tiesu kolēģija uzskata, ka /pers. D/ izdarītais noziedzīgais nodarījums nav uzskatāms par tādu, kura rezultātā būtu radīts tāds kaitējumus, lai vajadzētu piespriest krimināsodu.

Ņemot vērā minēto, tiesu kolēģija uzskata, ka /pers. D/ ir atbrīvojams no soda pēc Krimināllikuma 185.panta pirmās daļas.

Cietušās/pers. E/ apelācijas sūdzībā izteiktos argumentus tiesu kolēģija uzskata par nepamatotiem un noraidāmiem sekojošu apsvērumu dēļ.

Pirmās instances tiesa, izskatot cietušās /pers. E/ kaitējuma kompensācijas pieteikumu, ir to pietiekami rūpīgi izvērtējusi kopsakarā ar iesniegtajiem dokumentiem un pietiekami motivējusi, kāpēc cietušajai /pers. E/ ir nosakāma materiālā kaitējuma kompensācija 109,72 *euro* un morālā kaitējuma kompensācija 700,00 *euro* apmērā, bet pārējā daļā cietušās /pers. E/ kompensācijas pieteikums nav apmierināms, līdz ar ko, cietusī /pers. E/ nepamatoti sūdzībā norāda, katiesa nav izvērtējusi visus lietas apstākļus kopsakarībā, un tāpēc nepamatoti un tikai daļēji apmierinājusi kompensācijas pieteikumu, noraidot daļā par taksometra pakalpojumiem, par viņas - cietušās meitas /pers. G/ darba kavējumiem, par veselības apdrošināšanas polisi, par advokāta biroja pakalpojumiem, par sanatorijas pakalpojumiem Čehijā un aviobiļetēm, par bojāto metāla žogu un samaksu meistariem.

Tiesu kolēģija pilnībā pievienojas pirmās instances tiesas motivācijai šajā daļā un to neatkārto.

Nekādus citus pierādījumus un jaunus apstākļus, kas atspēkotu pirmās instances tiesas secinājumus cietusī apelācijas sūdzībā nav norādījusi.

Papildus tiesu kolēģija norāda, kāpēc nav nosakāma kaitējuma kompensācija par veselības apdrošināšanas polises iegādi un advokāta sniegtajiem juridiskajiem pakalpojumiem.

No krimināllietas materiāliem izriet, ka līgumu par veselības apdrošināšanu (2.sēj., l.l. 9) cietusī ir noslēgusi 2008.gada 5.novembrī, proti, piecus mēnešus pēc notikuma, un tā darbības termiņš ir līdz 2008.gada 23.novembrim.

Tiesai nav iesniegti pierādījumi tam, ka šajā laika periodā cietusī ir saņēmusi kādas medicīniskās manipulācijas saistībā ar viņai nodarītajiem miesas bojājumiem šajā lietā.

No krimināllietas materiālos esošajām pilnvarām (1.sēj., l.l.35, 37) izriet, ka gan /pers. G/, gan /pers. E/ ir pilnvarojušas zvērinātu advokātu Andreju Strautiņu pārstāvēt viņu intereses un viņu vārdā veikt visas nepieciešamās procesuālās darbības sakarā ar uzsākto krimināprocesu Nr.11354031108, šo pilnvarojumu apliecina arī advokāta orderis Nr.06601 (2.sēj.l.l.39).

No krimināllietas materiālos esošā maksājuma uzdevuma Nr.161 (2. sēj. l.l. 29) izriet, ka 2008. 14. jūlijā /pers. G/ ir pārskaitījusi zvērinātam advokātam Andrejam Strautiņam Ls 1492,76 par juridiskiem pakalpojumiem saskaņā ar 2008. gada 11. jūlija rēķinu Nr.24.

No maksājuma uzdevuma nav izsecināms kādā apmērā ir apmaksāti advokāta pakalpojumi par /pers. E/ sniegto juridisko palīdzību.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3. punktu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

nosprieda

Atcelt Rīgas rajona tiesas 2014.gada 3.februāra spriedumu daļā par /pers. D/ noteikto sodu pēc Krimināllikuma 126. panta pirmās daļas, 185. panta pirmās daļas un saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo daļu noteikto galīgo sodu.

/pers. D/ pēc Krimināllikuma 126. panta pirmās daļas, piemērojot Krimināllikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1. punktu sodīt ar piespiedu darbu uz 50 (piecdesmit) stundām.

Saskaņā ar Krimināllikuma 59. panta trešo daļu atbrīvot /pers. D/ no soda pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas.

Pārējā daļā spriedumu atstāt negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā kasācijas kārtībā Latvijas Republikas Augstākajā tiesā Kriminālprocesa likuma 574. un 575.pantā paredzētajos gadījumos, iesniedzot sūdzību vai protestu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijā.

Pilna nolēmuma pieejamības diena – 2014.gada 16. septembris.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja: I.Vīgante

Tiesneses: S.Amola

I.L.Zemīte